

ШИЈАЦИ У ЛОВУ

Били Шијаци* у лову, па кренули медведа. Стану га гонити, а медвед трч' овамо, трч' онамо, док најпосле утече у једну дубоку провалију, па се тамо сакрије. На то се Шијачи сневеселе и стану жалити за медведом, а Домишљан им каже:

– Ни бриге нас није, него да једнога од нас спустимо доле на ужету, па нек ухвати медведа.

То се свима допадне, па онда кога ће, кога неће, договоре се да баш Домишљана спусте у провалију, јер, веле, тако је право, јер да није њега било, не би им никад пало на ум како да ухвате медведа. Па онда вежу Домишљана и спусте га у провалију. Кад тамо, а медвед дочека Домишљана, па му одгризе главу. Кад мало после извуку Домишљана из јаме, а они смотре да Домишљан нема главе, па се стану питати: Је ли Домишљан имао главу на раменима кад су га спуштали у провалију? Али како се нико није могао опоменути, рекне у зло доба један од њих:

– Знате ли шта ћемо? Хајмо к Домишљаници, да је питамо је ли Домишљан с главом пошао у лов или није.

То се свима допадне, па отиду и упитају је, а она одговори:

– Ја сад не знам за јамачно је ли имао главе на себи кад је у лов полазио, али се добро сећам да је имао лане о Божићу, кад смо сјакли*.